

תעבוד עם אישה והם לבושים בגדי אכרים פשוטים. יצחק ברכנו השלום חביב עם גשתנו, ובגאווה עטה מגבתו כטלית. גם עט נטל להראותנו כי למר כתוב. שתי עתיקות יומין יושבות ומחליפות רשמי דרך, ואין רישומה של דרך זו נבר עליהן כלל. "כל חי כחיית ליום זה", אומרת אחת, "ועתה מחכה אני לנכדי כי יחלו פה". השמש לוהטת וסגונים אלה מחפשים צל באהלים אשר ליד הבנין המרכזי. אין הם מאבדים סבלנותם בצפייה הארוכה, וגם מצאו הזדמנות להתיידד עם יהודי עיראק אשר הגיעו כמה שעות לפניהם. ובעוד החברים לוגמים תה, באים העיראקים, שאין סקרנותם פחותה משל אלה, לתת עיניהם באצרותיהם של מכריהם החדשים.

לבסוף הכתימו כל הבדיקות, ובקריאות שמחה קיפצים החברים אל מכונית המשא המוחכות להם. בנפנופי שלום מובלים הם למחנות.

רמז פה - רמז שם

אין לקנא בדרך רמז: גם בממלכת התחבורה אין נחת. הרמז — מרד הקוארטרטיבים לתחבורה בינעירונית: "אגד", "דרום יהודה" ו"המקשר". טענו הקואופרטיבים: "אין הכנסות. משכורת דלה. אל תפשיטו את רגלינו". ובאותו זמן הלכו וניכנו שיכונני לוקסיס לנהגי "דן", וכאות אלפי לירות הוצאו מקיפיות החברות לכיסו החברים בעקבות "הפחתת דרך המניה" ב-1500 ל"י. במשך כורות הנהגים התקנאו אף שרי הממשלה... לבסוף הוקמה ועדה בינמשרדית לבדיקת הקלוקלציות. הניירות היו מונחים שבועות וחדשים בין הזכוכית והגבד הירוק". תחת לחץ דעת הקהל פורסמו מסקנות: אין רחמים מופרזים. תשאלו: למה? — מפני שהועלו המשכורות וגדלו הרוצאות. להלכה, לפחות, נתונים הקואופרטיבים לסמכותה של ההסתדרות. ומקוון שמש" כורת הנהגים עמדה בניגוד תהומי לדרגת המשכורת ההסתדרותית, התערב החצר הר פועל. ואכן, גם ההסתדרות, וביחוד "חברת העובדים", מעונינות "לשים יד" על אבות מכריזיהב על גלגלים. והחלו בדיקות חד שות שנמשכו כמחצית השנה. וכאן בא המרד הגלוי שפרץ בדיון על איחוד שרות התחבורה בפיקוח עליון של ההסתדרות. הפעם נתגלו "סודות מהחדר". נשמעו האשמות כלפי החברות, נתרבר שמשכורת החברים מתנודדת בין 175-220 ל"י. נתרבר שאפשר להוריד את מחירי הנסיעה. הקואופרטיבים הועמדו בפני אולטימטום: לציית — או הקץ למונופולין.

לא היתה כניעה, והסירוב בא מלמכה. הנהגים לא רצו. נהגים בינעירוניים אינם מסכימים להתחלף עם חבריהם המסכנים העובדים בגיהנום העירוני.

מעמדו של דוד רמז, שר התחבורה: כנציג הממשלה מעוניין הוא בתחבורה נוחה וזולה (טובת האזרח). כנציג ההסתדרות מעוניין הוא בשמירת מונופול ההסתדרות

על התחבורה (מי יודע מה ילד יום?). ובתוך הסתדרות מעוניין הוא בהכנת הקואופרטיבים למרות עליונה (נטייה טבעית ומבנת) וביחסים טובים עם וקואופרטיבים (מי יודע יום?). אין לקנא בדרך רמז: הוא פשוט מתפרק לגורמים.

ייגמר הסכסוך במה שייגמר — הדבר מאיר ומחכים. כל היות מחירים על חשבון הצרן נוקטן היתה מוזה צו ש. התחיל במלים: "נתוקף סמכות. הגני מצויה לא מור... וכשמוצעה הורדה סמלית כמעט במחירי הנסיעות באוטובוס, ותחילה הורדה דעה במלים: "ומסקח על ותחבורה בדרך כים מתכבד להודיע על מחזור נוסף של הולות".

אדם נדרס למות

ביום 16 ביוני צלצל הטלפון במטה משטרת התנועה בחיפה, ואלמוני צק לתוך השפופרת בהתרגשות רבה: "מישהו נרס בכביש הופין ע"י מכונית קרח מספר 605 שברחה מן המקום, והשאירה את הפצוע שחת דם על הכביש!"

כשהגיעה ומשטרה למקום נתברר שהנפגע הוא משה קדונון, בן 54. הוא הועבר לבית החולים "רוטשילד", שם מת כעבור 6 ימים. המכונית הורסת לא השאירה כל עקבות במקום.

משטרת התנועה החלה בחקירה. נמצא כי המכונית מספר 605 היא מכונית פרטית הרשומה בוכרון יעקב. בעליה הוכיח אליני. המודיע האלמוני טעה, כנראה, במספר... במשך קרוב לשבועיים המשיכה המשטרה בחקירה קרחתנית ומסעפת. והנה נתברר במפתיע, כי בסביבת מקום התאונה הקטלנית מחק קרח אדם בשם כרמילביץ, שמספר מכוניתו — 685.

באחו הלילית יצאה המשטרה לביקור פתע בביתו של החשוד. בפתח הבית נתקלו השוטרים בפועל צעיר, דובר ערבית, העובד אצל "החואגה". כמה זמן? תקופה קצרה בלבד. אפשר היה נוכח בשעת תאונה? לא. עז עבר מישהו אחר, טען.

מענה עברה חקירת המשטרה למסלול חדש. ההנחה היסודית היתה: מישהו, שהוא עד הראיה היחיד, היה במכוניתו של כרמילביץ בעת התאונה. מאחר שהפועל הים הוא מדוברי הערבית, קרוב לודאי שגם קורמו היה כזה. כפרים ערבים ודרוזיים נסרקו בחיפושים אחרי אותו "מישהו". ואמנם, עלה ביד המשטרה לגלות דרוזי בן 17, עבדאללה חסיין צאלה, מהכפר דלית-אל-כרמל, המוכן להעיד כי ישב במכוניתו של כרמילביץ בומן הדרסה.

כשהובא העד לבית המשפט ונחקר ע"י קצין המשטרה שמואל רוט, מסר: "נסענו ממחסן הקרח שברחוב הנמל לאחווה. במכונית היו כרמילביץ ואני. כרמילביץ נהג. בדרך חזרה חזרה דרס כרמילביץ אדם אחד, שחצה את הכביש. האיש נפל אפיים ארצה, והשתטח על הכביש. כרמילביץ נסע קצת קדימה, פתח את דלת המכונית והסתכל בכצוע. פתאום התקרב אלינו אדם שעמד ליד תחנת האוטובוסים והתחיל לצעוק על כרמילביץ, שהתניע את המכונית ונסע במהירות גדולה לעיר התחתית. כשנסענו חזרה

לאחווה, שעה קלה אחרי המקרה, עברנו בכביש ביה"ח הרסה ולא בדרך הרגילה של כביש רופין..."

בשבוע האחרון הובא יחזקאל כרמילביץ, אב ל-5 ילדים, לבית המשפט ונאשם בגרימת מות לפי הסעיף 212, שהעונש המכסימלי שבו: מאסר עולם (כרגיל נאשמים עברייני תנועה לפי סעיף 218, שעונשו המכסימלי שנתיים מאסר בלבד). אמנם אין החוק

יום ראשון בכתה א' בירושלים
...אך בתל אביב נשארו בתייהספר סגורים

בגדיו להוריד את סימני האבק שנבק אליהם, והצטרף חבריו על המכונית. הפועלים עזבו את המגרש, וקהל הסקרנים התפור. כמה זאטוטים התקרבו לשלט ואחד מהם הקריא בקול רם: "אל תלכלכו אותי!" דבר זה כנראה לא היה בעל חשיבות רבה למאזיניו והם עזבו את המ קום. אחד מהם הוציא מכיסו חפיסת גומי לעיסה מעוכה, הסיר את העטיפה, גלגל אותה בצורת כדור, זרק אותה והתרחק, לועס.

היתה זו פתיחת שבוע הנקיון של עיר רית תל-אביב.

בתחומי עיריית תל-אביב יפו רבתי נמצאים היום 22,000 בתים ו-300,000 תושבים. מדי בוקר עוברים כאלף פועלי נקיון בחוצות העיר, מתחצתם לנקוי 1150 הרחובות והשאר להוצאת האשפה מחצרות הבתים. אולם אין בכוחם של אנשים אלה לדאוג כי העיר תהיה נקיה, ולכל היותר יכולים הם להבטיח כי לא תראה העיר מזוהמת.

ארצנו זו

בקריית מסלון שליד פתח-תקווה גילה סנדלר קשיש, כי אחת מתרנגולותיו הדרלה להטיל ביצים והשמינה מאד. בהיותה חסרת תועלת הוחלט לשחוט אותה. מששחטה, נמצא בכרסה **שבע עשרה ביצים גדולות** ("ידיעות אחרונות") — ספר תל-אביבי הודיע למשטרה כי **מאה ועשרים לירות זהב** נגנבו מיספרתו ברחוב הרצל. המטבעות היו תפורות בתוך **ריפוד כורסת הספרים** ("הארץ") —

בית המשפט בירושלים הוגשה בקשה מסוימת. בשם המבקשים מופיעים עורכי הדין **ברנרד ג'ורף ושותפיו**. הבקשה מוגשת נגד פקידי משרד האספקה והקצבה שבראשו עומד **רב יוסף**. בגוף הבקשה מספרים המבקשים, כי המושל הצבאי בירושלים בקש בשעתו לפתוח מסעדה, בימים הקשים בעיר, על מנת להחיות את הסביבה — המושל הצבאי בעיר היה ה"ר **יוסף** ("הארץ") — **מזרח ומערב נפגשו** ברחוב ביהודה ליד מלון "הירדן", בתל אביב, בשעה שמכונית של **השגרירות האמריקאית** התנגשה במכונית של **הצירות הרומניות**. ("דבר") —

מפתן ערבי נצטר על ידי המשטרה **במגרש המשחקים** בלונה פארק ניפו. ("הדור") — **אשה ערביה, שברחה מבקעה** מבית-נובה, שבשטח הערבי, לעבר הקוים הישראליים, הוחזרה על ידי שלטונות נות ישראל לשלטונות עבר-הירדן. שלטונות ישראל המליצו לפני קציני הלגיון להסיר **דיר את חיי המשפחה של הזוג** ("על המשמר")

עוד שבועיים

השבוע פרצה תרועת-גיל מפני 45000 ילדים בתל-אביב. פגה השנאה האלימת המסורתית שת-מידים רוחשים למוריהם בשבוע האחרון לפני גמר החופש הגדול — ובמקומה הציף את לבבם גל של אהבה חמה. התחלת הלימודים נדחתה לשבועיים...

עקרות הבית המודאגות, טרודות בחיי שובי נקודות ותפריט, קראו באנחת יאוש את הודעת העירייה: התחלת הלימודים נדחתה מחוסר ריהוט בבתי-הספר.

העירייה חתמה על חוזה עם בתי חרושת למסירת הרהיטים במועד קבוע. לפני פתיחת בתי-הספר, אולם בא המועד 18-י בת-יספר חדשים עמרו ריקים, ועוד 80-י אחרים חיכו לרהיטים חדשים במקום הרהיטים ש.וצאו מכלל שימוש במשך שנת הלימודים האחרונה.

מהי וס-בה לעיכוב? בתי החרושת לרהיטים (ככל ענף אחר) עובדים עתה ללא כל מקאי של חומר גלמי. וכשהממשלה לא הקציבה להם את העץ הדרוש בזמן, לא היה ביכולתם לייצר את הרהיטים בזמן. זהו רק צד אחד של הבעיה. אלפי נערים שביקשו להירשם לבתי הספר המקצועיים והתיכוניים לא נתקבלו מחוסר מקום. ניתנה להם אפשרות ללמוד עד נקודה מסוימת (כיתה ח'), והלאה, לפי דברי אחד הממונים על החינוך, "אין לנו כל התחייבות — לפי החוק — לאפשר להם להמשיך בלימודיהם".

אכן, הכנסת נעלה את מושבה ויצאה לפגרה, היא העבירה את חוק החינוך והפנתה את פניה לנושאים אחרים. עכשיו דורש חוק זה — רק את הוצאתו לפועל...

"אל תלכלכו אותי!" המכונית נצטרה במגרש הריק קבוצת פועלי המחלקה הסניטרית של עיריית תל-אביב יודה, הסתורה בשורה כשפחים בידיה, והחלה מתקדמת לרהבו של השטח,

תמונת השבוע:

חלום הבזחות של ה"ר יוסף: הנה עובדות הפרות הטובות מבית לבית בתל-אביב ומיכרות את חלבן בשוק השחור. אך אין דבר, עוד תבואנה גם שבע השנים הרעות... צילם: ה. קאופמן.